

Dokterspost 'Buitenzorg'

Scenario: Frans Meulenberg

Art direction: Jeroen Zaat

1

Hij kijkt door het raam naar buiten. Boven de daken van de huizen deinen de knoestige armen van een eeuwenoude beukenboom. De tuin ligt er prachtig bij onder de azuurblauwe lucht. De najaarsbloemen lonken met een gretigheid om geplukt te worden.

Maar ja, dat is de buitenwereld, weet Henk van Wijk. Binnen, op de steriele dokterspost, ziet het er heel anders uit. Grimmig wrijft hij in zijn handen. 'Die klotenpijn', denkt hij.

De dienst zit er bijna op. 'Nee, ik wil even mijn administratie bijwerken', zegt Henk tegen zijn dienstdoende collega's.

De deur zwaait open en een golf van licht stroomt binnen. Onder een waaier van blond haar een torso met brede, halfnaakte schouders en de diepzee van een décolleté.

'Paula', stamelt Henk, 'ik...'

2

'Paula', stamelt Henk. Hij kan de zin niet afmaken. Net als al die andere dagen. Tien jaar ouder dan zij, maar macht kan hij daar niet uit peuren. Willoos als hij is tegenover het strakke vel van het getrainde lijf van Paula, zijn assistente. Haar hardlederhuid fungeert als een spiegel voor de plooiën die als dorre vruchten aan zijn eigen lijf hangen.

'Wat is er Henk?'

Ze loopt met kwikzilveren passen op hem af, buigt door haar knieën en komt naast hem zitten. Ziet hij de melkchocolade van haar bovenbeen? Paula streelt zijn wang met het vederlicht toucher van haar wijsvinger.

'Ik moet je iets bekennen'.

3

'Ik moet je iets bekennen', hervat Paula aarzelend. Het wit hagelt van haar tanden.

'Begin van de middag belde Nettie Adriaanse. Dronken. Overduidelijk.' Zij piepte: 'Ik heb het zo benauwd. De dokter moet onmiddellijk komen. De praktijk haal ik niet'. Henk knikt. Hij kent het klokhalzende geluid van Nettie. Een vijftigjarige alcoholiste. Zijn meest trouwe,

niet-nuchtere patiënt. Eigenlijk mag hij haar wel.

'Maar ik wilde je niet storen. Jij bent wat overwerkt. Dat zien wij allemaal. En een dronken mens overleeft de ergste rampen, dus zeker wat misselijkheid.'

Henk lacht weliswaar, maar het bevalt hem niet. Was Nettie echt te dronken?

Of was het toch iets ernstigs? Wat te doen? 'Laat me even alleen, dan kan ik beter nadenken.'

Met de vingers van zijn linkerhand trommelend op zijn bureau, neemt hij de telefoon en toetst haar nummer in.

In de verte klinkt het vertrouwde 'ringgg'.

4

Het bekende 'ringgg' klinkt in de verte steeds dreigender naarmate de seconden voortsukkelen. Nettie neemt de telefoon niet aan.

Gaan of niet gaan? Henk twijfelt nog steeds.

Dan trekt hij zijn jas aan, stapt in de auto en de chauffeur rijdt weg, een sluier

wegspattende kiezelsteentjes achterlatend.

'Die heb haast', mompelt de oude mevrouw Janssen die net haar schurftige cockerspaniël uitlaat. Elf jaar is het beest inmiddels, maar hij plast nog als een jonge hond. Tien minuten later stopt Henk voor het huis van Nettie Adriaanse. Iets te laat eigenlijk, maar de chauffeur nam een verkeerde afslag.

Hij belt aan. Vier keer. Steeds langer,

met steeds meer klem. Geen geluid of reactie. Hij gluurt door de brievenbus, ziet een stapel post liggen. Een archief van enkele dagen oud.

'Nettie', roept hij, 'ik ben het, Henk van Wijk'.

De stilte lijkt zich te verdiepen.

Wie wel verschijnen, ongenood, zijn de burenen.

'Raar mens', dokter,

'die zien wij soms

dagen niet'.

Henk luistert niet.

Luisteren en denken gaan niet samen.

'Moet u het gras zien.

Weken niet gemaaid.'

'Weken? Maanden!'

'Godver', vloekt Henk, en hij graait in zijn dokterstas.

Twee paar verblufte ogen staren hem aan.

5

Verbijsterde ogen staren naar Henk die zijn instructies in zijn gsm blaft.

'Van Wijk hier, huisarts. Wilt u twee agenten sturen?

Patiënte van mij, benauwd, alcoholiste.

Post van dagen in de brievenbus. Adres

Beukenlaan 12. Ik wacht hier'.

Luistert even.

'Wat...?', schreeuwt hij.

6

'Wat...? Natuurlijk met spoed!'

Hoofdschuddend bergt hij zijn toestel op.

De sirene van de politie lokt de hele buurt op straat. Vrijkaartjes voor een openluchtvoorstelling. Wie wil dat niet?

Agenten zijn net dokters. Zij herhalen handelingen: aanbellen, tikken op de ruit, gluren en roepen. Met hetzelfde effect. Geen.

'Achteruit', zegt Marc de Bruin, een potige agent met donsachtige snor.

Het ruitje in de deur lijkt te exploderen onder de koevoet.

Een vrouwenstem krijst: 'Hellllppp!'

agenten. Er wordt bij mij ingebroken. Nu. Op dit moment. Ik hoor ze.

Duidelijk.'

'Rustig mevrouw. Even de gegevens opnemen. Wat is uw naam?'

'Adriaanse. Nettie Adriaanse.'

De dienstdoende agent wacht een seconde en schatert het vervolgens uit.

'Mevrouw, kijkt u eens naar buiten...'

8

'Kijk nou eens..., daar buiten', mompelt Henk binnensmonds.

Op smalle hakken zoekt een vrouw amechtig steun op het grindpad.

'Ach, Paula', denkt Henk.

Op de dokterspost heeft hij zojuist met smaak zijn verhaal gedaan.

'Ach, wat is spoed...

Was ik rustig op mijn kont blijven zitten,

dan was er niets gebeurd. Nu renden

drie man op een spoedgeval af dat

rustig de eerste roes van de dag uitsliep.'

Hij haalt zijn schouders op en kijkt

weer naar buiten. Plotseling vliegt de

deur open. Henk draait zich om, schrikt

van het zeegroen in het gezicht en stamelt:

'Jij hier...?'

7

'Help mij!'

De rust op de centrale meldkamer van de gemeentepolitie is opvallend.

Agenten in gesteven overhemden. Blij dat het straatwerk erop zit, weg van mensengeur, met behoud van restjes illusie van gezag. 'Een mooi baantje', plachten ze te zeggen.

'Wat is er aan de hand?'

'Stuurt u onmiddellijk een stapel

(wordt niet vervolgd)

